

Hồi thứ Hai Mươi Bốn

Môn Đạo Pháp Xuất Quỷ Nhập Thần

Thanh huyết đao vung lên. Cả con người béo mập lẫn cây bông bị chặt làm bốn đoạn.

Những người kia thấy hấn bị thảm tử, cực kỳ kinh hãi, bất giác bật tiếng la hoảng.

Huyết Đao lão tổ bản tâm muốn làm cho mọi người sợ hãi lùi lại, rồi lão xoay tay cấp Thủy Sanh ngang lưng co giò chạy về phía Địch Vân. Chàng đã dắt ngựa đi tới.

Thủy Sanh hoảng hốt la:

– Ác tăng! Buông ta ra, buông ta ra!

Nàng vung quyền lên đâm vào lưng lão.

Kiểm pháp của Thủy Sanh rất tinh nhuệ, nhưng thoi quyền của nàng bất lực. Da thịt Huyết Đao lão tổ vừa rần vừa dầy nên bị nàng đâm mà lão vẫn thản nhiên như chẳng thấy gì. Chân lão dài vọt đi một bước đã ra xa nửa trượng. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới bên Địch Vân.

Uông Khiếu Phong đang sử môn Khổng tước khai bình một cách rất cấp bách. Trong lúc nhất thời, gã không thu chiêu về được ngay vẫn tiếp tục múa những thức “Đông triển cấm vũ”, “Tây dịch thúy linh”, “Nam nghinh diễm hương”, “Bắc hồi thần phong”.

Gã thấy Thủy Sanh lại bị cướp, vội chạy rượt theo. Thanh trường kiếm trong tay tuy vẫn múa lên không ngớt, nhưng chẳng thành chương pháp nào hết.

Huyết Đao lão tổ nhắc Địch Vân đặt lên lưng ngựa vàng, rồi để Thủy Sanh ngồi ở phía trước chàng. Lão khẽ dặn:

– Bốn con quỷ vừa kêu réo đều là kinh địch ghê gớm. Người phải giữ con nhỏ này làm con tin, đừng để thị chạy mất.

Lão nói rồi nhảy lên lưng ngựa trắng cho chạy về phía đông.

Những tiếng hô “Lạc Hoa Lưu Thủy, Lạc Hoa Lưu Thủy” đã tới gần. Có lúc một người hô riêng rẽ, có lúc hai người, ba người rồi bốn người cùng hô.

Thủy Sanh la gọi:

– Biểu ca, biểu ca! Mau mau lại cứu tiểu muội.

Nàng lại lớn tiếng hơn:

– Gia gia! Gia gia! Mau đến cứu hài nhi!

Nhưng nàng nhìn thấy biểu ca lọt lại mỗi lúc một xa ở phía sau ngựa.

Cặp ngựa vàng và ngựa trắng của Linh Kiếm song hiệp là giống Đại Uyển tuần mã lực trong hàng vạn mới được một con. Ngày thường hai người tự hào về ngựa của mình đã chạy nhanh lại dai sức. Trên đời khó kiếm được con thứ ba như vậy. Nhưng lúc này lại bị địch nhân sử dụng, giống súc sinh chẳng biết gì, vẫn chạy thật lẹ như lúc chủ cưỡi. Ngựa càng chạy mau càng chóng xa cách Uông Khiếu Phong.

Uông Khiếu Phong thấy không thể đuổi kịp được, miệng không ngớt la gọi:

– Biểu muội! Biểu muội!

Một bên hô “Biểu ca”, một người hô “Biểu muội”, thanh âm rất bi thảm thể lương khiến Địch Vân sinh lòng bất nhẫn, những muốn đẩy Thủy Sanh xuống ngựa, nhưng nghĩ tới lời Huyết Dao lão tổ vừa dặn: Bọn người sắp đến đều là kinh địch ghê gớm, phải giữ con nhỏ này làm con tin, đừng để thị chạy mất. Chàng sợ buông tha Thủy Sanh để Huyết Dao lão tổ nổi giận thì thật nguy hiểm. Chàng biết lão tàn nhẫn vô cùng, giết người như mổ con gà con chó.

Sau chàng lại nghĩ nếu bọn phụ thân của Thủy Sanh bốn người mà đuổi kịp thì mình nhất định không thoát chết.

Trong lúc nhất thời, chàng ngần ngừ không tìm ra quyết định. Chàng nghe tiếng Thủy Sanh la gọi “Biểu ca” đã kiệt lực khan tiếng. Lòng chàng se lại nghĩ thầm:

– Mỗi tình ái giữa hai người cực kỳ thâm trọng mà bị kẻ khác chia lìa. Giữa ta và sư muội... ha ha! Ta và sư muội cũng đã ở trong tình trạng này, nhưng nàng đối đãi với ta có bao giờ được như Thủy cô nương đối với biểu ca?

Nghĩ tới đây, chàng không khỏi thương tâm, miệng lẩm bẩm:

– Cô đi đi!

Chàng đưa tay đẩy một cái cho nàng rớt xuống.

Không ngờ Huyết Dao lão tổ tuy chạy trước dẫn đường mà vẫn lưu tâm đến con ngựa đằng sau. Lão thấy tiếng la gọi của Thủy Sanh đột nhiên dừng lại rồi tiếng la “úi chao!”. Một người rớt xuống đất.

Lão cho là Địch Vân bị gãy chân không kiềm chế được Thủy Sanh liền quay ngựa lại.

Người Thủy Sanh đang rớt xuống, khê nảy lên một cái là đứng vững. Lập tức nàng co giò chạy như điên về phía Uông Khiếu Phong.

Hiện giờ hai bên đã cách nhau ngoài năm chục trượng. Một người chạy từ đông qua tây, một người chạy từ tây qua đông, mỗi lúc một gần.

Một người la “Biểu ca”, một người hô “Biểu muội”, kể sao cho xiết nỗi vui mừng!

Huyết Dao lão tổ mỉm cười nói:

– Để thị hoan hỷ một lúc.

Lão dừng ngựa không nhúc nhích.

Khi thấy Ôn Khiếu Phong còn cách Thủy Sanh không đầy hai chục trượng, mới thúc vế vào bụng ngựa, hú lên một tiếng, tung ngựa rượt theo Thủy Sanh.

Địch Vân khiếp sợ giục thâm trong bụng:

– Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Phía đối diện còn mấy hán tử sống sót thấy Huyết Dao lão tổ ngậm đao trong miệng, vọt ngựa xông lại, đồng thanh hô lớn:

– Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Thủy Sanh nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở sau lưng mỗi lúc một gần. Nhưng hai người hết sức chạy, Thủy Sanh trong chớp mắt đã tiếp cận Ôn Khiếu Phong. Nàng chạy cơ hồ muốn bẻ ngược. Hai gối mỗi rời không biết té lúc nào, song nàng vẫn gắng gượng chống đỡ.

Đột nhiên Thủy Sanh cảm thấy con ngựa trắng thở phì phì vào sau lưng. Tiếp theo Huyết Dao lão tổ cười hỏi:

– Còn trốn được nữa không?

Thủy Sanh vươn hai tay ra, nhưng Ôn Khiếu Phong còn ở ngoài hai trượng, tay trái Huyết Dao lão tổ đã nắm lấy đầu vai nàng.

Thủy Sanh bật tiếng la hoảng, muốn khóc òa lên.

Bỗng nghe thanh âm từ ái rất quen thuộc la gọi:

– Sanh nhi! Sanh nhi đừng sợ. Gia gia đến cứu đây.

Thủy Sanh nghe rõ tiếng phụ thân, nàng mừng quýnh, phấn khởi tinh thần. Một luồng khí lực không hiểu từ đâu đem lại khiến nàng nhảy một cái ra xa hơn trượng.

Huyết Dao lão tổ đã bám được vào vai nàng mà còn bị tuột mất.

Ôn Khiếu Phong xô về phía trước. Hai người tay trái đã bắt lấy nhau.

Ôn Khiếu Phong tay mặt cầm trường kiếm vung lên thành một bông kiếm hoa. Gã mừng thầm lắm lắm:

– Trời còn tựa khiến sư phụ chạy đến kịp thời. Bây giờ không sợ bọn dâm tăng ác ma nữa.

Huyết Dao lão tổ cười khàn khạch phóng huyết đao ra.

Ôn Khiếu Phong vội vung trường kiếm lên gạt.

Đột nhiên thanh huyết đao lấp loáng ánh hồng chuyển cong đi như một cái đai mềm nhũn đè xuống lưỡi kiếm. Mũi đao hốt về phía bàn tay gã.

Nếu Uông Khiếu Phong không buông tay bỏ kiếm thì một bàn tay sẽ thành tàn phế.

Trong lúc hoang mang, gã biến chiêu rất mau lẹ, nhả luồng kinh lực ở lòng bàn tay ra, liệng trường kiếm về phía địch nhân.

Huyết Dao lão tổ bật ngón tay trở bên trái cho thanh trường kiếm bắn về phía một lão già ở mé tây. Tay mặt lão cầm huyết đao hơi ra phía trước chém vào mặt Uông Khiếu Phong.

Uông Khiếu Phong phải ngửa người về phía sau để né tránh, chẳng thể không buông tay Thủy Sanh ra.

Huyết Dao lão tổ vươn tay trái nắm lấy mình Thủy Sanh nhấc bổng lên đặt ngang trên yên ngựa.

Lão không bắt đầu ngựa quay lại mà cho xô về phía trước xông tới trước mặt quần hào ở Trung Nguyên.

Mấy hán tử cản đường thấy Huyết Dao lão tổ phóng ngựa xông lại, kêu rầm lên, tản sang hai bên.

Huyết Dao lão tổ miệng phát ra những tiếng u ú quái gở, chém ngã một hán tử rồi tung ngựa quanh đi một vòng cho chạy về phía Địch Vân.

Đột nhiên mé tả bóng sáng lấp loáng. Thanh trường kiếm dưới ánh trăng phản chiếu hào quang lóa mắt. Một luồng kiếm quang lạnh lẽo phóng tới trước ngực lão.

Huyết Dao lão tổ xoay đánh soạt một tiếng. Dao kiếm đụng nhau làm chấn động hổ khẩu tê chồn.

Huyết Dao lão tổ lẩm bẩm:

– Nội lực ghê gớm quá!

Giữa lúc ấy mé hữu lại có thanh trường kiếm đưa tới. Đường kiếm này rất kỳ dị. Mũi kiếm vạch thành những vòng tròn trước lớn sau nhỏ dần lại, không ai nhìn rõ kiếm chiêu nhằm vào chỗ nào.

Huyết Dao lão tổ kinh hãi la thảm:

– Thái Cực kiếm danh gia đã tới.

Lão vận kinh ra tay mặt, cũng vung thanh huyết đao thành vòng tròn. Vòng đao vòng kiếm đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng. Tia lửa bắn tung tóe.

Đối phương quát lớn:

– Hảo đao pháp!

Rồi nhảy sang bên né tránh.

Người này là một đạo nhân mình mặc áo hạnh hoàng đạo bào.

Huyết Dao lão tổ cũng la lên:

– Kiểm pháp của đạo trưởng hay quá!

Người đứng mé tả quát:

– Buông con gái ta xuống.

Cả kiểm lẫn chưởng hai luồng kinh lực đều xô tới.

Địch Vân ở đằng xa ngó thấy Huyết Dao lão tổ lại bắt được Thủy Sanh và đang bị hai người giáp kích.

Lão mé tả râu trắng như bạc, tướng mạo tuấn nhã, miệng không ngớt la:

– Buông con ta xuống!

Lão là phụ thân của Thủy Sanh.

Chàng lại thấy hắn mỗi lần tiếp một chiêu kiếm, người lão lão đảo, dường như nội lực sút kém đôi phương.

Trên đường sơn đạo ở mé tây lại có hai người chạy đến, thân hình nhanh như gió. Hiển nhiên cũng là những hảo thủ bản lãnh cực cao.

Địch Vân bụng bảo dạ:

– Hai người kia đến nữa là bốn vây đánh thì Huyết Dao lão tổ nhất quyết không địch nổi, chẳng chết cũng bị trọng thương. Chi bằng ta liệu đường trốn sớm đi là hơn.

Nhưng chàng lại nghĩ:

– Nếu ta không được lão ra tay cứu viện thì đã chết dưới lưỡi kiếm của Ưng Khiếu Phong rồi. Con người vong ơn phụ nghĩa chạy lấy mình thì thật là hèn nhất!

Chàng liền dừng ngựa chờ đợi.

Bỗng nghe Huyết Dao lão tổ lớn tiếng hô:

– Lão phu trả con cho đây.

Lão giơ tay lên, tung người Thủy Sanh lên không, vượt qua đỉnh đầu Thủy Đại rớt xuống chỗ Địch Vân.

Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Thủy Sanh người đang chơi vơi trên không, thét lên lạnh lạnh.

Cả những người bàng quang cũng kêu réo om sòm.

Địch Vân thấy Thủy Sanh bay về phía mình, thế đạo rất gấp. Nếu không đón lấy để nàng rớt xuống tất bị trọng thương. Chàng vội giang tay ra ôm lấy Thủy Sanh.

Phát lệnh này luồng lực đạo rất nặng. May mà Địch Vân ngồi trên lưng ngựa, nên quá phân nửa lực đạo do con vật chịu đựng.

Lúc Huyết Đao lão tổ quăng Thủy Sanh đi đã điểm huyết nàng, nên nàng không cử động được, đành để mặc người thu thập, chẳng còn lực lượng đâu mà phản kháng. Chỉ có miệng vẫn nói được, nàng lớn tiếng la:

– Tiểu ác hòa thượng! Mau buông ta ra!

Huyết Đao lão tổ vung đao chém tới Thủy Đại luôn hai nhát, rồi chém la đao hai đao. Lão chỉ một mực tấn công bằng những chiêu số khủng khiếp, chứ không phòng thủ. Miệng lão hô lớn:

– Thằng nhỏ Dịch Vân ngoan ngoãn kia! Trốn mau đi! Trốn mau đi! Bất tất phải chờ ta.

Dịch Vân hoang mang, chân tay luống cuống.

Uông Khiếu Phong và mấy người ngoài đều chống kiếm la lớn:

– Hãy giết gã tiểu dân tăng này đi!

Đồng thời rảo bước chạy tới.

Huyết Đao lão tổ không ngớt thúc giục:

– Trốn mau đi! Trốn mau đi!

Chàng liền giựt dây cương cho ngựa vọt đi.

Nguyên Dịch Vân đang cùng Huyết Đao lão tổ chạy về hướng đông, nhưng lúc này chàng hoảng hốt, lại cho ngựa chạy qua phía tây.

Huyết Đao lão tổ mút tít huyết đao càng đánh càng lẹ. Một làn ánh hồng bao phủ toàn thân lão. Lão vừa cười vừa nói lớn cho Dịch Vân nghe:

– Ta muốn để cho con nhỏ xinh đẹp bồi tiếp người, chứ không để lão già vô bổ này làm bạn với người.

Lão thúc hai chân vào bụng ngựa. Con vật vọt lên không lao về phía trước.

Thủy Đại nóng nảy cứu con gái, không muốn lằng nhằng với Huyết Đao lão tổ, liền thi triển môn khinh công “Đăng bình độ thủy”, người lướt đi như lướt trên mặt nước để rượt theo Dịch Vân.

Nhưng Dịch Vân cưỡi ngựa Đại Uyển lương câu chính Thủy Đại ngày trước đã bỏ ra hơn năm trăm lạng bạc mua về. Cước trình của nó, ngoại trừ con bạch mã mà Huyết Đao lão tổ đang cưỡi, hiện nay hiếm có con nào bì kịp.

Con ngựa vàng tuy đã hai người cưỡi trên lưng mà vẫn chạy rất mau, Thủy Đại không sao đuổi kịp. Lão gầm lên:

– Dừng bước! Dừng bước!

Con ngựa tuy nghe biết tiếng chủ, nhưng Dịch Vân rít mạnh dây cương, nó không thể dừng lại được.

Thủy Đại quát mắng:

– Tên tiểu ác tăng kia! Người mà không dừng lại thì lão gia chặt người thành

mấy chục khúc.

Thủy Sanh la gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Thủy Đại nghe con la gọi thất thanh, lòng đau như cắt, lớn tiếng an ủi nàng:

– Hài nhi bất tất phải hoang mang!

Trong khoảnh khắc, một người một ngựa đuổi nhau chạy chừng hơn một dặm.

Thủy Đại tuy khinh công trác tuyệt, nhưng tuổi đã già nua không còn dai sức. Con ngựa vàng vẫn chạy nhanh, quãng cách mỗi lúc một xa.

Bỗng nghe đánh vù một tiếng. Sau lưng một luồng gió quạt tới. Thủy Đại xoay tay đưa kiếm lên gạt đánh “choang” một tiếng, đẩy thanh huyết đao của Huyết Dao lão tổ sang một bên.

Lại nghe cơn gió lướt qua bên mình. Huyết Dao lão tổ vừa cười khanh khách vừa phóng ngựa trắng rượt theo Dịch Vân.

Huyết Dao lão tổ cùng Dịch Vân phóng ngựa chạy nhanh một hồi bỏ địch nhân ở phía sau một quãng xa.

Huyết Dao lão tổ xem chừng đối phương không thể đuổi kịp được nữa, lão sợ làm tổn thương đến ngựa liền hô Dịch Vân thả lỏng dây cương cho ngựa chạy chậm lại.

Lão lại không ngớt ca ngợi tấm lòng trung hậu của Dịch Vân. Cả những lúc tình thế cực kỳ nguy hiểm, chàng vẫn không chịu một mình chạy trốn để thoát thân trước.

Dịch Vân chỉ gượng cười chứ không nói gì.

Khi chàng liếc mắt nhìn Thủy Sanh thấy nàng lộ vẻ khiếp sợ lại ra chiều khinh khỉnh thì biết là nàng giận mình đến cực điểm, nhưng vụ này chàng chẳng có cách nào giải thích được, chàng đành tự nhủ:

– Tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Dù có thóa mạ ta là dâm tăng, là ác tặc ta cũng đành phải chịu.

Huyết Dao lão tổ lên tiếng:

– Này này! Con nhỏ kia! Bản lãnh của gia gia ngươi quả nhiên không phải tầm thường. Ha ha! Nhưng tổ sư gia còn hơn gia gia ngươi một bậc. Dù lão có phát huy tận khí lực cũng chẳng thể ngăn cản được Tổ sư gia.

Thủy Sanh hần học trợn mắt lên nhìn lão chứ không nói gì.

Huyết Dao lão tổ lại hỏi:

– Ngoài ra còn lão đạo sử kiếm là ai? Hắn là nhân vật thế nào trong bọn Lạc Hoa Lưu Thủy?

Thủy Sanh đã quyết định chủ ý. Bất luận lão hỏi gì, nàng cũng không lý đến.

Huyết Dao lão tổ vừa cười vừa hỏi Dịch Vân:

– Này đồ tôn! Đàn bà con gái quý nhất là cái gì?

Dịch Vân giật bắn người lên, bụng bảo dạ:

– Hồng bét! Lão hòa thượng này muốn làm nhơ nhuốc tẩm thân trong trắng của cô nương đây. Ta dùng cách gì cứu cô cho được?

Ngoài miệng chàng đáp:

– Tiểu tử không rõ.

Huyết Dao lão tổ nói:

– Con gái nhà người ta quý nhất là gương mặt. Con nhỏ này không chịu trả lời những câu hỏi của ta, vậy ta dùng đao vạch lên mặt thị bảy đường chiều ngang, tám đường chiều dọc. Chiều này đã có tên của nó kêu bằng “Hoàn thất thụ bát”, người bảo như vậy có đẹp không?

Lão nói rồi rút huyết đao ở sau lưng ra đánh “Soạt” một cái cầm tay.

Thủy Sanh là một cô gái cực kỳ cương liệt. Bất hạnh cho cô bị lọt vào tay hai tên dân tăng đã quyết tâm một chết cho rồi, không mong gì được may mắn sống sót nữa. Tuy nhiên người thiếu nữ vẫn có thiên tính là ưa vẻ mặt yêu kiều.

Nàng nghĩ tới gương mặt đẹp như ngọc của mình mà bị lão ác tăng này vạch thành Hoàn thất thụ bát, nàng không nhịn được, run bắn người lên.

Song nàng lại nghĩ:

– Nếu lão phá hủy dong mào của ta không chừng ta có thể giữ được tẩm thân trong trắng mà chết thì đây lại là một điều đại hạnh trong những cái bất hạnh.

Huyết Dao lão tổ cầm đao khoa lên trước mặt Thủy Sanh để hăm dọa nàng rồi hỏi:

– Ta hỏi ngươi: Lão đạo kia là ai? Ngươi không trả lời thì ta vạch đao này xuống.

Thủy Sanh tức giận đáp:

– Ác tăng! Ngươi giết bản cô nương đi!

Huyết Dao lão tổ tay mặt hạ đao. Ánh hồng thấp thoáng. Lão đã vạch một nhát trên mặt nàng.

Dịch Vân “Ồi” lên một tiếng, không nỡ nhìn vào.

Thủy Sanh ngất xỉu.

Huyết Dao lão tổ nổi lên một tràng cười khanh khách, giục ngựa tiến về phía trước.

Địch Vân không nhìn được, cúi xuống ngó Thủy Sanh thấy mặt nàng hãy còn nguyên vẹn, chẳng có vết tích gì, chàng không khỏi mừng thầm, bụng bảo dạ:

– Đạo pháp của lão tinh thâm đến mức muốn sao được vậy, chẳng sai một ly.

Nguyên nhất đao vừa rồi, lưỡi đao lướt qua hai bên mặt Thủy Sanh mà chỉ cắt đứt mấy sợi tóc mai, chứ không tổn thương gì đến da thịt nàng.

Thủy Sanh dần dần hồi tỉnh. Hai hàng nước mắt trào ra. Nàng ngó thấy Địch Vân đang lộ vẻ tươi cười lại càng phần nộ, liền cất tiếng thóa mạ:

– Người... người... người là một đứa tệt hại... gây ra tai họa...

Nàng toan nặng lời thóa mạ Địch Vân, nhưng bình nhật ăn nói cùng cử chỉ đều theo lễ độ, văn nhã. Trước nay chưa từng thốt ra những lời thô tục. Trong lúc nhất thời, nàng không nghĩ ra được câu gì hung dữ tàn độc để mắng chửi.

Huyết Đao lão tổ lại khoa đao lên quát:

– Người không trả lời thì nhất đao thứ hai lại vạch xuống đó.

Thủy Sanh nghĩ rằng lão đã vạch một đao thì bây giờ có vạch thêm mấy đao nữa cũng vậy thôi. Nàng lại la:

– Người giết ta lẹ đi! Người giết ta lẹ đi!

Huyết Đao lão tổ bật cười danh ác đáp:

– Cái đó dễ lắm!

Vèo một tiếng khê vang lên. Lưỡi đao lại lướt qua bên mặt nàng.

Lần này Thủy Sanh chưa mất tri giác, nàng cảm thấy trên má mát rượi, chứ chẳng đau đớn gì mà cũng không có máu chảy ra, nàng mới biết lão ác tăng chỉ hăm dọa, chưa làm thương tổn gì đến mặt mũi, trong bụng mừng thầm, bất giác thở phào một cái.

Huyết Đao lão tổ nhìn Địch Vân hỏi:

– Hảo đồ tôn! Hai nhất đao của sư tổ thế nào?

Địch Vân đáp:

– Đạo pháp của sư tổ cực kỳ cao minh! Trong thiên hạ ít người bì kịp.

Hai câu này chàng nói với dạ chân thành.

Huyết Đao lão tổ hỏi:

– Người có muốn học không?

Địch Vân động tâm tự nhủ:

– Ta đang nghĩ không có cách gì để bảo toàn tấm thân trong trắng cho Thủy tiểu thư. Nếu ta quần lấy lão hòa thượng này học võ nghệ, để lão dụng tâm truyền thụ, không rảnh để nảy tà niệm. Dần dà ta sẽ nghĩ cách cứu nàng. Điều cần nhất là

ta phải làm cho lão vui dạ.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

– Đồ tôn rất hâm mộ đao pháp xuất quỷ nhập thần của sư tổ. Nếu sư tổ truyền thụ cho đồ tôn được mấy chiêu này thì ngày sau có chạm trán hạng tiểu bối như biểu ca của Thủy cô nương cũng không sợ gã khinh khi và khỏi làm thương tổn đến oai phong của sư tổ lão nhân gia.

Chàng bản tính chất phác, ngày thường khó nghĩ được câu nói dối. Bây giờ chàng đang nóng ruột cứu người mà phải nịnh bợ lão. Chàng xưng hô lão bằng sư tổ lão nhân gia không khỏi trong lòng hổ thẹn, bất giác mặt đỏ bừng lên.

Thủy Sanh “hừ” một tiếng rồi thóa mạ:

– Quân mặt dày không biết mắc cỡ!

Huyết Đao lão tổ nức lòng hỏi dạ nói:

– Công phu huyết đao của ta chẳng thể một sớm một chiều mà học được. Thôi đành thế này vậy. Trước hết ta hãy truyền thụ cho ngươi một chiêu về môn “Phê chỉ, tước thủ.” Khi ngươi luyện tập, trước hết là lấy trăm tờ giấy trắng xếp thành một tập đặt trên bàn, rồi lướt đao hớt ngang một cái cho một tờ giấy rớt xuống, nhưng không được đụng đến tờ thứ hai. Chiêu đao thứ nhì quét hai tờ, chiêu thứ ba quét ba tờ, kỳ cho đến lúc quét hết một trăm tờ.

Thủy Sanh hãy còn tính trẻ nét, không nhịn được, lên tiếng xen vào:

– Nói khoác!

Huyết Đao lão tổ cười đáp:

– Ngươi bảo lão gia nói khoác ư? Để lão gia thử cho mà coi.

Dứt lời lão vươn tay nhổ một sợi tóc trên đầu nàng.

Thủy Sanh thấy hơi đau, la lên:

– Lão làm gì vậy?

o O o